

Chương 9 Cắt Thịt Của Hấn

Mấy năm không thấy, Tô Hồng Tụ thật sự thay đổi thật nhiều, mỗi lần nhìn thấy nàng, Vệ Thập Nhị đều cảm thấy mình đang nhìn một người xa lạ lạnh lẽo tuyệt tình.

Vệ Thập Nhị yên lặng nhìn Tô Hồng Tụ, che giấu cảm xúc phức tạp nơi đáy lòng, chậm rãi đến gần, đưa tay vào trong ngực, lấy ra một hộp gấm màu đỏ đưa cho Tô Hồng Tụ: “Cây trầm, trả ngươi... Những năm nay... Người sống tốt không?”

Tô Hồng Tụ chỉ lạnh lùng quét qua Vệ Thập Nhị, không nói một lời.

Ánh mắt sắc bén như dao nhọn, lạnh lẽo tựa băng sương, may mà trong ngày Vệ Thập Nhị thường thấy gió tanh mưa máu, trong một năm có đến nửa năm ở trên lưng ngựa, cũng trong nháy mắt hít thở không thông, cảm giác ngực bị một thanh đao sắc bén đâm thủng.

Hồi lâu, Tô Hồng Tụ nhìn đông lớn đồ vật cũ thuộc về Vệ Thập Nhị, lạnh lùng mở miệng: “Vệ Thập Nhị, ngươi còn nhớ rõ lúc ngươi còn bé yếu ớt nhiều bệnh, năm ngày ba bữa sẽ phát sốt, hoàn toàn không phải thân thể cường tráng như hiện tại, có thể không tốn chút sức nào xách theo binh khí nặng năm mươi, sáu mươi cân nhảy lên lưng ngựa?”

Vệ Thập Nhị ngẩn ra, chuyện lúc còn bé của chính hắn, hắn đương nhiên nhớ, chỉ có điều tại sao Tô Hồng Tụ vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện này?

Nàng vì chữa bệnh cho hắn mà cầm cây trầm, không phải hắn đã thay nàng chuộc về rồi sao?

“Sau ta cầm cây trầm của mẫu thân, tìm được một vị danh y rất nổi danh ở kinh thành lúc ấy, chữa hết bệnh của ngươi.”

Vệ Thập Nhị nhíu mày nhìn Tô Hồng Tụ, không biết rốt cuộc nàng muốn nói gì.

“Lúc ấy thân y kê cho ta một toa thuốc, bên trong có một vị thuốc dẫn, ta tìm khắp các tiệm thuốc trong kinh thành, cũng không tìm được, Vệ Thập Nhị, ngươi biết vị thuốc dẫn kia là gì không?”

Tô Hồng Tụ nói xong, cười lạnh, kéo ống tay áo lên, quay về phía ánh mặt trời, lộ ra cánh tay phải lồi lõm, máu thịt loang lổ hiện ra trước mắt Vệ Thập Nhị.

Sở Dật Đình trong tú quần áo đột nhiên toàn thân cứng ngắc, hai quả đấm nắm chặt, một cặp tròng mắt đen lạnh như lưu ly nhanh chóng ửng đỏ, dáng vẻ tròn mắt nứt ra cực kỳ giống một đầu thú bị thương.

Sắc mặt Vệ Thập Nhị cũng thay đổi, trông mắt đen lạnh thấu xương giống như kính ngọc, lại giống như khiếp sợ, kịch liệt lay động, trong nháy mắt nứt ra mấy đường vân vỡ vụn thật sâu.

Một vết sẹo do dao khoét sâu tận xương, để lại từng mảng lồi lõm trên da thịt mịn màng mượt mà như tuyết, cho thấy người động thủ lúc ấy có dứt khoát tàn nhẫn cỡ nào.

Tim đột nhiên giống như bị người xé rách, Vệ Thập Nhị kính ngọc nhìn Tô Hồng Tụ, nhìn cánh tay phải loang lổ lồi lõm, một tác da thịt không thể gọi là hoàn hảo của nàng, cho dù như thế nào cũng không cách nào dời đi tầm mắt.

“Vị thuốc dẫn kia chính là thịt người.”

Tô Hồng Tụ bình thản nói, giống như tất cả xảy ra chung quanh mình không chút liên hệ với nàng, những vết thương đáng sợ dữ tợn kia cũng không phải xuất hiện trên cánh tay nàng.

“Vệ Thập Nhị, ngươi còn nhớ một năm kia không? Chính là năm ngươi đi cùng Tô Hồng Mai. Năm ấy ta mới mười tuổi, thần y muốn ta tìm thịt người, ta dọa sợ, hoàn toàn không biết đi đâu tìm, vừa vặn quản gia nhà đối diện qua đời, ta giấu Tú nhi và phụ thân, một mình cầm dao phay núp trong đám người khóc tang.”

“Đêm hôm đó, chờ tất cả mọi người đi. Một mình ta lặng lẽ vào linh đường. Đó thật sự là chuyện kinh khủng nhất mà cả đời ta trải qua, Vệ Thập Nhị, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết toàn thân ta phát run như thế nào, cổ nén ghê tởm và nôn mửa cắt lấy một miếng thịt trên người quản gia.”

Tuy Tô Hồng Tụ nói vậy, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng như băng, không tỏ vẻ gì, không nhìn ra chút sợ hãi, không tìm được vẻ hoảng sợ.

Vậy mà nàng càng như thế, càng giống như một thanh đao nhọn đâm vào trong lòng Vệ Thập Nhị.

Những người khác không biết, nhưng Vệ Thập Nhị hẳn lại rõ ràng, thật ra Tô Hồng Tụ vô cùng nhất gan, trong ngày thường đi trên đường, ngay cả một con sâu rớt lên trên người cũng thét chói tai hồi lâu.

Nhất gan như vậy, hèn yếu như vậy, khi còn tám bé, lúc nửa đêm dù nghe được một chút tiếng vang Tô Hồng Tụ cũng sẽ bị đánh thức, rốt cuộc là lấy ra bao nhiêu dũng khí, mới ẩn núp trong linh đường người khác, khuya khoắt giờ dao lên cắt thịt cho hắn - hơn nữa còn cắt thịt trên người vừa mới chết?

Nếu không phải nàng điên rồi, bị lời ngon tiếng ngọt của thần y dụ tinh thần không bình thường, cũng chỉ có thể vì một nguyên nhân - người nàng muốn cứu rất quan trọng với nàng, hẳn thật sự quá quan trọng, khiến cho Tô Hồng Tụ chơi trò may rủi bất chấp bản thân, thà mạo hiểm bị hù sợ điên khùng, bị người túc trực bên linh cửu phát hiện, nguy hiểm loạn côn đánh chết, cũng muốn cứu hắn.

“Đoạn sau không cần ta nói người cũng biết, ngày đó ta cắt thịt không đủ, gần đó lại không có người qua đời, hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là cắt thịt của mình.”

Tô Hồng Tụ nói hời hợt, vừa nói xong, buông ống tay áo che một loạt vết thương dữ tợn đáng sợ trên cánh tay.

Nàng có thể thản nhiên vô sự, bình tĩnh lạnh nhạt, bởi vì hiện giờ nàng không còn chút lưu luyến nào với Vệ Thập Nhị. Đối với nàng, Vệ Thập Nhị chẳng qua chỉ là một người xa lạ đáng ghét.

Nhưng không ngờ nhìn vào trong mắt Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình, dáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh này lại thành đau lòng quá độ, tâm như tro tàn.

Chỉ có người có tim lạnh đến đóng băng mới có thể mặt không đổi sắc khi nói về quá khứ thảm thiết của bản thân, sóng nước chẳng xao động.

“Năm đó ta cắt thịt cứu người, có người có thể làm chứng, Vệ Thập Nhị, người nên hiểu ý ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài...”

Tô Hồng Tụ nhắc tới những chuyện xưa kia, dĩ nhiên không phải vì tranh thủ sự đồng tình của Vệ Thập Nhị, mà Đại Chu có một quy định bất thành văn, hễ là quan cao nhất định phải là người có đạo đức phẩm cách hết sức cao thượng.

Nếu cha mẹ trong nhà vẫn còn, người nọ nhất định phải là một người con có hiếu nổi tiếng xa gần.

Còn bằng hữu thân thích của hấn, vậy người này nhất định phải hết sức chăm sóc bằng hữu thân thích, nói lời không dễ nghe, nếu bằng hữu nương nhờ nhà người ăn uống miễn phí, chơi xỏ lá không đi, người cũng chỉ có thể rượu ngon món ngon cung phụng người ta như đại Phật.

Ai bảo nhân phẩm đạo đức là căn cứ quan trọng nhất để đánh giá phẩm chất quan viên? Một người mà ngay cả cha mẹ bằng hữu của mình cũng chẳng thèm quan tâm, thờ ơ lạnh nhạt, sao Hoàng đế tám cộc đánh không đến có thể trông cậy vào hấn trung thành?

Bây giờ Vệ Thập Nhị đã là quan tam phẩm rồi, nhưng nếu nhân phẩm đạo đức của hấn ngay cả cứu phẩm còn chưa đến - nếu như đương kim Thánh thượng biết hấn đã từng vong ân phụ nghĩa, ruồng bỏ chủ cũ, tuyệt đối sẽ không để cho hấn ở lại vị trí hiện giờ.

Cho nên nàng mang chuyện này ra, bởi vì không có nó, thần y trước kia đi du lịch khắp nơi lại hồi kinh rồi, chuyện ban đầu, trừ nàng và thần y, không có bất kỳ ai biết, nàng chính là muốn lan rộng chuyện Vệ Thập Nhị tham phú quý, bội bạc ra ngoài, Tô Hồng Tụ là một kẻ nữ lưu, lời nói sẽ không có bất kỳ ai tin tưởng.

Nhưng bây giờ khác rồi, thần y đó rất có tên tuổi, hấn đi tới đâu cũng được người theo đuổi, thờ phụng như Bồ Tát sống, nếu hấn ra ngoài làm chứng Vệ Thập Nhị đã từng ruồng bỏ chủ cũ, có thể nghĩ, Vệ Thập Nhị sẽ ngã thảm bao nhiêu.